

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๕ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

เรื่องของธรรมต้องเกรงธรรม

ขอให้พี่น้องทั้งหลายเราต่างคนต่างตั้งอกตั้งใจช่วยกันนะ ขอให้ฟังเสียงหัวหน้า หลวงตานี้ นับว่าเพียบมากทีเดียวกับบรรดาพี่น้องชาวไทยเรา เพื่ออุ้มชาติบ้านเมืองเรา ขึ้นให้พองามตาจามใจ เป็นสง่าราศีแก่ชาติไทยของเรานั้นแหละ ไม่ใช่แก่ใคร หลวงตานี้ มุ่งกับพี่น้องชาวไทยล้วน ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย สำหรับมุ่งต่อเราไม่มี แม่เม็ดหินเม็ดทรายบอกตรง ๆ เลยบอกว่าเราไม่มี เราพอทุกอย่างแล้ว ช่วยโลกคราวนี้เป็นช่วยแบบ ที่ว่าอัครรรยาก็ถูกในชีวิตของเราหัวใจของเรา ไม่เคยคาดเคยหมายว่าจะได้รู้ได้เห็นได้ เป็นขึ้นมาประจักษ์ใจอย่างนี้ ถึงกับได้นำออกช่วยพี่น้องชาวไทยเราด้วยธรรมเหล่านี้แหละ เราไม่หวังอะไรเลยกับพี่น้องชาวไทยเรา ขออย่าใจจิตใจจางนะ ให้ฟังเสียงหัวหน้า หัวหน้านี้นำธรรมมา

เราเป็นลูกชาวพุทธให้ฟังเสียงพุทธคือพ่อใหญ่ของเรา คือพุทธนะ อย่าฟังเสียงกิเลสตัณหา มากมายนัก มันพาเราจมน้ำท่าไร ๆ ให้พากันฟังเสียงธรรมแล้วเซ็ดหลาบบ้างนะ พระพุทธเจ้าสอนให้เซ็ดหลาบให้กลัวกิเลส กิเลสคือตัวภัยตัวมหัภัยอยู่นั้นหมด นั่นคือข้าศึกของธรรม ธรรมเป็นคุณล้วน ๆ กิเลสเป็นข้าศึกล้วน ๆ พระพุทธเจ้าประกาศตรงไหนให้ฟังให้ดี อย่าฟังแต่เสียงกิเลสแล้วจะจมไปทั้งเขาทั้งเราเต็มบ้านเต็มเมือง เราไม่อยากพูดก็มันรู้อยู่จะว่าไง พูดไปทำไมไม่เกิดประโยชน์ สิ่งที่เป็นไปแล้วก็เป็นไปแล้ว มันเป็นไปอยู่ก็เป็นไปอย่างนั้น จะไปแก้ไขตัดแปลงอะไร ก็มีแต่พูดเรื่องโทษของมัน ให้ระมัดระวังในระยะต่อไป ๆ สิ่งที่ผ่านมาแล้วก็ผ่านไป อันว่าผ่าน แก้ไม่ตกเราคิดไปหมดแล้วนะ อันไหนที่ยังพอจะหลบหลีกปลีกตัวได้ให้หลบหลีกปลีกตัว ฉะนั้นจึงให้พากันเห็นภัย

ความโลภนี้สำคัญมาก ทำคนให้จมน้ำมากต่อมากนะความโลภ เรายังเป็นบ้ากับความโลภอยู่ที่นี่ พูดแล้วพูดเล่า พาคนให้โลภมากขนาดไหนความโลภ บ้านเมืองเรากำลังจะจมอยู่ตะกี้ ๆ เพราะอะไร ฟังซินะ ความโลภนั้นแหละมันเป็นภัย ไม่พอ ๆ สุดท้ายจะกลืนเอาทั้งชาติบ้านเมืองเรา ทั้งศาสนาที่เป็นมหาคุณอย่างยิ่งให้จมไปด้วยกันเลย ฟังซินะ นี่ละกิเลสมันอ่อนข้อเมื่อไร ถ้าธรรมไม่ต้านทานไว้จมนี่ก็ธรรมละต้านทานไว้ ด้วยความเป็นผู้รักในสมบัติในชาติของตน นี่ก็เป็นธรรมอันหนึ่ง แล้วก็ต่างคนต่าง ขวนขวายช่วยเหลือกัน นี่ก็เป็นธรรมแต่ละประเภท ๆ ที่หนุนชาติไทยของเราขึ้น ไม่ได้ขึ้นเพราะความเฉื่อยชานะ

ความเฉื่อยชานี้ก็เล็ลลุดลากลงไปเรื่อย ๆ ให้เฉื่อยชา ๆ แล้วจมนั่นะ ฟังเสียงให้ตื่นนะ หลวงตายังแกลงทุกวันอ่อนลงทุกวัน สงสารพี่น้องทั้งหลายมากเข้าทุกวัน ๆ ให้พากันรู้เนื้อรู้ตัว ให้ฟังเสียงธรรม อย่าฟังสักแต่ว่าผ่านหูไปเฉย ๆ ผู้แสดงผู้พูดพูดด้วยความจงใจตามเหตุตามผลจริง ๆ ขอให้มึเหตุผลฟังแล้วเข้าถึงใจ ให้รู้เรื่องราวผิดถูกชั่วดีบ้างภายในใจของเรา ไม่งั้นจะจมไปนะ นี่เราวิตกวิจารณ์มาก เพราะฉะนั้นถึงออกตลอด ออกทุกแง่ทุกมุมที่จะเป็นประโยชน์แก่ชาติไทยของเรา พยายามเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกอย่าง

เมื่อวานนี้ก็ไปภูวไปดูเหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่ใช่อะไรนะ ไปที่ไรต้องไปอย่างนั้น พระตอนนี่ฟังว่า ๓๐ กว่า พระท่านออกไปข้างข้างนั้น ก็คงจะออกไปดูอย่างใดอย่างหนึ่งไปอย่างนั้นละ ถ้าพูดถึงเรื่องความสงบสงัดแล้ว เราจะหาที่ใดเสมอที่นั่นไม่ได้แล้ว นอกจากจะไปดูอย่างอื่นหรือจากนั้นก็ไปเถลไถล มันก็มีสองแง่ ส่วนมากจะไปเพื่อก้าวหน้าอย่างนั้นมันมักจะไม่ว่างนะ มักจะเถลไถล จากนี้ไปถึงภูวทางก็สะดวกไม่ขัดข้องอะไรเลย เมื่อวานนี้ไป ๒ ชั่วโมง ๕๐ นาที เวลาขากลับมา ๒ ชั่วโมง ๔๐ นาที เร็วกว่ากัน ๑๐ นาที คือตอนไปช้า เราเป็นคนสั่งกำชับเอง เพราะของหนักมากเมื่อวานนี้ ขึ้นนั่งรถก็เก่านั้นก็รู้แล้ว ดูของ ๆ มีแต่ของหนัก ๆ เต็มอยู่นั้น พอรถเคลื่อนเท่านั้น มันก็แน่นปึ๊งเลย โห้ หนักมากนะ เคลื่อนไปแน่นปึ๊ง ๆ แสดงว่าหนักมาก เพราะรถนี้มันแข็งแรง มันแน่นปึ๊งของมันไม่อ่อนยอบแยะนะ

เตือนตั้งแต่ต้นทางไปเลยไม่ให้วิ่งเร็ว ตลอดทางเลย นั่นละมันก็ช้ากว่ากัน ๑๐ นาที ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้พักที่ไหน ไปจอดเอาของที่สว่าง ๆ ดูเหมือน ๒ นาทีเท่านั้น พอไปปั๊บก็เปิดกระโปรงรถ เขารออยู่แล้วก็เอาของใส่ปั๊บปั๊บ ๆ อย่างมากไม่เลย ๒ นาที ไปเลย จากนั้นไม่หยุดไหนเลย ถึงที่ เป็นเวลา ๒ ชั่วโมง ๕๐ ถึง ๕๑ นาที เวลาขากลับมาไม่จอดไหนเลย ออกบึงถึงนี้ ๒ ชั่วโมง ๔๐ นาที เราสงสารพระ เราเป็นห่วงมากสงสารพระมาก เรามุ่งหน้ามุ่งตาเพื่อท่านเหล่านี้จะเป็นผู้ทรงมรรคทรงผล เป็นมรดกสืบทอดกันไปในอนาคตกาล เราคิดอย่างนั้นนะ เราจึงอุตสาห์พยายามสุดชีวิต เพื่อให้พระท่านอยู่สะดวกสบาย ไปก็ไต่ถามเรื่องราวอะไรต่าง ๆ นานา พอเสร็จแล้วก็มา ดูเหมือนอยู่ชั่วโมงกว่าสองสามนาทีเท่านั้น

ไปพระก็ปั๊บมาทันที มากี่ถามเรื่องนั้นเรื่องนี้เสร็จแล้วก็ออกมาเลย พอดีประชาชนที่อยู่บ้านน้อยเขาก็ยังไม่กลับ ที่เขายังไม่กลับก็เพราะของที่เราส่งไปประจำเดือนนั้น เขาเอาออกตากแดด พกปลาแห้ง ปลาอย่าง เต็มไปหมด เกลือ่นอยู่ที่หินดานตากได้สะดวกสบาย เขาแผ่ตากเอาไว้ ๆ เราเดินไปดูหมดทุกแห่งทุกหน แล้วเรียกคนที่

ไปสั่งของนั้นให้ไปดุด้วยกัน คือของอะไรที่จะเสีง่ายต่อไปอย่าสั่ง ให้ไปดุดูอย่างนี้นะ ของไหน ๆ ที่จะเสีง่ายให้มาดุดูให้ดี ครั้นต่อไปอย่าสั่งของประเภทนี้ของประเภทนั้น

พาไปดุดูหมดเมื่อวานนี้ อย่างนั้นแล้ว เขาตากเกลือหมดเลย ฟึ่งไปส่งวันที่ ๒๖ หลังจากเราไปส่งแล้วมานับได้ ๙ วัน ของจึงยังมีมาก ให้ไปดุดูทุกแห่งทุกมุม ให้ดูอันไหนที่จะเสีง่าย เอาไว้นานเสีง่ายให้ดู ๆ ต่อไปอันไหนที่ไม่แน่ใจแล้วอย่าสั่ง ๆ ให้สั่งอย่างอื่นเข้ามาแทน ให้เขาดูชัดเจนเมื่อวานนี้ อย่างนั้นแล้ว เพียงลำพังสั่งเขาก็ไม่ค่อยรู้เรื่องรู้ราว พอดีเป็นจังหวะที่เราไปเมื่อวาน เห็นเขาดากของอยู่ จึงไปดุดูหมดละเอียด ลอ เพื่อสะดวก ไม่เสีง เวลาของสั่งมาแล้วไม่เสีง ของบางอย่างเสีงก็มี ขึ้นราเป็นอะไรต่ออะไรหลายอย่าง มีแต่ของดี ๆ ทั้งนี้ พวกปลาอย่างดูแล้ว โธ รู้สึกว่าชื่นใจ มีแต่ดี ๆ ทั้งนี้ปลาอย่าง ปลาเนื้ออ่อน พวกปลาดุกก็มีเยอะ ปลาเนื้ออ่อนอย่างอื่นก็มีสั่งมาจากเขมร โคราชเป็นจุดศูนย์กลางสั่งทางโน้น มาถึงโคราชแล้วก็สั่งมาทางนี้ แล้วก็โทรมาบอก บางทีเขาก็มาส่งถึงบ้านเลย เราก็เอาไป ถ้าของยังไม่ตกมาก็ไปไม่ได้ ต้องรอ เรียกว่าบอกกันไว้ทางโน้นให้ทันกับเวลาในระยะนั้น ๆ เมื่อของตกมาแล้วก็ไป

เราพยายามต่อพระทั้งหลาย ให้ท่านอดสำหรับพยายามบำเพ็ญคุณงามความดีในอรรถธรรมทั้งหลาย ที่นั่นเป็นชั้นเอกแล้ว การบำเพ็ญสมณธรรมไม่มีที่ต้องดีเลย เรียกว่าชั้นเยี่ยม ในการอยู่ในป่านี้เป็นชั้นเอกละ พระก็เพียง ๓๐ องค์ ๔๐ องค์ เรียกว่าน้อยอยู่ถ้าจะพูดตามเขาลูกนี้ที่เป็นทำเลเหมาะสมมากนะ เพราะฉะนั้นพระจะมาเท่าไร ๆ เราจึงบอกให้มาว่านั่นเลย ถ้าตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติศีลธรรมจริง ๆ เอ้า มาเท่าไรมาเราจะรับเลี้ยง เด็ดขาดนะคำพูดเหล่านี้ ออกแล้วขาดสะบั้นไปเลยจะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้

แล้วก็บอกตรง ๆ อีกด้วยเด็ดเหมือนกัน เมื่อวานนี้ก็กำชับพระหัวหน้าวัด ให้ท่านดูให้ดีนะพระองค์ไหนมาที่นี่ มาโกโรโกโสให้ไล่หนีทันที อย่าให้หนักวัดนะ บอกตรง ๆ อย่างนี้เลย นี่เป็นที่สงวนมากสำหรับอรรถธรรมที่จะให้ความร่มเย็นแก่เราและแก่โลกสงสาร สถานที่เช่นนี้แลเป็นสถานที่บำเพ็ญได้เหมาะสมมาก เราก็บอกอย่างนั้นให้คัดเลือกพระด้วยดี อย่าเห็นแก่สุมสี่สุมห้า พระองค์ไหนมาก็รับโดยเกรงใจกัน อย่าเอามาใช้ระเกรงใจกัน ไม่ใช่เรื่องของธรรม เรื่องของธรรมต้องเกรงธรรม เรื่องของกิเลสเกรงใจกัน ลูบหน้าปะจมูก สุดท้ายเลอะ ๆ เทอะ ๆ ไปตาม ๆ กันหมด ถ้าธรรมแล้วไม่เลอะ พูดอย่างตรงไปตรงมา อะไรไม่ดีปิดออก ๆ เอาแต่ของดี ๆ ทรงคุณค่าขนาดไหนของดี ของเลวมีมากขนาดไหนมีคุณค่าอะไร ต้องเทียบกันอย่างนั้นซิ

เราจะเห็นแบบโมกโขโลกนะ เห็นแก่หน้าแก่ตาเกรงอกเกรงใจ ใช้ไม่ได้ไม่ใช่ธรรม ธรรมมีคุณค่าขนาดไหน ยิ่งกว่าความเกรงใจแบบกิเลสนี้เป็นไหน ๆ ต้องคิด

อย่างนั้น เมื่อวานนี้ก็สั่งสอนเหล่านี้แหละ ให้เด็ดนะ ไม่เด็ดไม่ได้นะ ผมมุ่งหน้ามุ่งตาที่จะบำรุงวัดนี้อย่างเต็มความสามารถ ถึงขนาดว่าถึงไหนถึงกัน ไม่ได้คำนึงถึงเรื่องสิ้นเรื่องเปลืองเรื่องหมดเรื่องยังอะไร ขอให้พระได้ปฏิบัติดีก็แล้วกัน เราช่วยเต็มเหนี่ยวเราว่าอย่างนั้นเลย เพราะมันจะไม่มีนะพระ ต่อไปนี้มันสลดสังเวชจริง ๆ หัวโล้น ๆ ผ่าเหลืองไม่ว่าเขาว่าเรามันก็พอ ๆ กัน ไม่ทราบจะไปตำหนิใครลงคอ ต้องตำหนิตัวของเราตำหนิได้ถูกต้อง แล้วแก้ตัวของเรา จะไปตำหนิคนนั้นคนนี่ไม่ถูก ต้องมาตำหนิตัวของเรา เมื่อต่างคนต่างตำหนิตัวของเราแล้ว ต่างคนก็มีสติสตั้งมีปัญหาพิณิจพิจารณาคัดเลือกสิ่งดีชั่วต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่กับตัวของเราทุกคน ออกจากใจได้ไม่สงสัยสำคัญตรงนี้นะ

จะไปหาชี้คนนั้นไม่ดีคนนี่ไม่ดี ไม่ใช่ตัวเจ้าของบ้างใช้ไม่ได้ คนนั้นตัวเลวไม่ใช่คนดีนะ ไปหาชี้แต่โทษแต่กรรมคนอื่น ไม่ใช่โทษกรรมเจ้าของใช้ไม่ได้ ต้องดูเจ้าของ ถึงจะเพ่งใครก็ตาม ต้องมองดูเจ้าของ เจ้าของเป็นยังไง คนนั้นไม่ดีอย่างนั้น เราไม่ดียังไง ต้องแก้ ย้อนกลับมาดูเจ้าของอีก ทดสอบกันอย่างนั้นจึงเรียกว่า ผู้พิจารณาหรือผู้เพ่งด้วยความเป็นธรรม เพ่งดีเพ่งชั่วเป็นธรรมทั้งนั้นแหละ ถ้าเพ่งแบบกิเลสมีตั้งแต่โทษทั้งนั้น โทษเขานั้นเต็มตัว เรานี้เหมือนมหาคุณเต็มตัว ความจริงมีแต่สัวมแต่ถานเต็มตัวคนประเภทที่ห้ามองดูแต่โทษคนอื่นไม่ดูเจ้าของ

ธรรมพระพุทธเจ้าท่านให้ดูตัวเองนะ ใครก็ตามที่มาเป็นหลักเป็นเกณฑ์ ถ้าควรจะแนะนำตักเตือนสั่งสอนได้ ให้เตือนกันสอนกันด้วยความเป็นธรรม ถ้าไม่อาจจะสอนได้หรือไม่แน่ใจนัก ก็ให้น้อมเหตุการณ์เหล่านั้นมาสั่งสอนเจ้าของเอง ดัดแปลงเจ้าของนั้นถูกต้อง ธรรมเป็นอย่างนั้น เวลานี้ศาสนาหย่นเข้ามา ๆ ทั้งฝ่ายฆราวาส ทั้งฝ่ายพระ รวมหัวกันเข้าโจมตีศาสนาแล้วนะเวลานี้ จะกลายเป็นที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้แล้วว่า พุทธบริษัทนี้แลเป็นภัยก็ดี เป็นคุณก็ดี จะเป็นใครที่ไหนไป พุทธบริษัทก็คืออุบาสกอุบาสิกา ภิกษุสามเณรเรานี้ พวกนี้แลที่จะทำให้เสื่อมหรือเจริญได้ คนอื่นไม่เกี่ยวข้อง นี่สำคัญมากนะ ก็มีแต่พวกเราเวลานี้

เมืองไทยก็ว่าเมืองพุทธ ๆ ไปที่ไหนก็เป็นเมืองพุทธ มีวัดวาเต็มบ้านเต็มเมืองพระเณรเต็มไปหมดไม่อดอยากขาดแคลน คือพระคือเณร แต่ในขณะที่เดียวกันความเหลวแหลกแหวกแนวก็ไม่อดอยากขาดแคลน อยู่ในพระในเณรในวัดในวาในประชาชนชาวพุทธเรานี้แหละ มันก็อยู่ด้วยกันจะให้ว่าไง เมื่อเป็นเช่นนั้นจึงต่างคนอยู่ที่ไหนให้แก้ตัวเองถึงเหมาะสม พระอยู่ในวัดก็แก้ตัวเอง ประชาชนอยู่ในบ้านในเมืองก็แก้ตัวเองอย่างนั้นถึงจะถูก จะไปคอยตำหนิคนนั้นคนนี่ไม่เกิดประโยชน์อะไร เจ้าของเองก็ไม่เคยสนใจในความดีจะไปเพ่งโทษเขา คนนี้เป็นมหาภัยต่อตัวเองและต่อชาติบ้านเมือง ต่อ

ส่วนรวมด้วย อย่างนำมาใช้ พิจารณาอะไรให้ย้อนเข้ามาหาตัวเองเสมอ ๆ อย่าลืมตัวเองนะ ต้องพิจารณา โอปนยโก ให้น้อมเข้ามาหาตัวเองเสมอ นั่นท่านเรียกว่าธรรม

หุดเข้ามา ๆ แล้วนะเวลานี้ มันอดสลดสังเวชไม่ได้นะ เมื่อสองสามวันมาเห็นวางอยู่ที่นี่ ใส่เปรี้ยงกันเลยเห็นแล้วไม่ใช่เหรอ นี่ละมันสะท้อนมากนะเรา สะท้อนเอามากที่สุดทีเดียว หือ หมดแล้วนะ ๆ เริ่มเข้ามาแล้ว โกล้เข้ามาแล้ว เฉพาะกรรมฐานสายหลวงปู่มั่นเรารักสงวนมากที่สุดทีเดียว จะพูดว่าใครมาแตะไม่ได้วางั้นเลย ยิ่งไงก็โดนกับหลวงตาบัวตรง ๆ โดนยิ่งไง ก็เมื่อเราปฏิบัติเป็นธรรมอยู่แล้ว อะไรที่เป็นพื้นเป็นไฟ เป็นภัยเผาโลกเข้ามาไม่ได้ มันต้องขัดกันเลย นั่นอย่างนั้นนะ เรารักษาจะว่าไง ผู้รักษารักษาอยู่มาทำลายหาอะไร นั่นตรงที่มันจะเอากันนะ ผู้รักษารักษาอยู่ มาทำลายหาอะไร นั่นตรงที่จะเอากัน มันหากเป็น ขึ้นทันทีเลย

เราสงวนมาก ที่ไปวัดนั้นวัดนี้ก็เพราะเหตุนี้เอง พระณอร์ท่านก็เป็นสิริมงคลขึ้นอกขึ้นใจ เห็นเราไปก็ไม่ใช่อยตัวเองนะ ไปที่ไหนรู้สึกว่าจะบรรดาลูกศิษย์ลูกหาพระณอร์ท่าน ยิ้มแย้มแจ่มใสกระตือรือร้นไปหมด วันนั้นมาตรงนั้นนะ วันนี้มาตรงนี้นะ คือท่านยิ้มแย้มท่านพอใจ ท่านว่ายังงี้บ้าง น้อย่างน้อยนะ มากกว่านั้นท่านเขมอะไรบ้าง เป็นอย่างนั้นนะ แต่พูดนี้พูดด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส พูดเป็นผลบวก ๆ ไปที่ไหนก็ดังไปเลย ท่านมาที่นั่น ๆ ว่าอย่างนั้น เราก็คือจริง ๆ พอไปนี่ตามันจะแหลมคม ถ้าเป็นวงคณะเดียวกันมันหากเป็นของมันเอง ทั้งตาทั้งหูมันแหลมคมทุกสิ่ง คิดอ่านไตร่ตรองพิจารณา ถ้าไปที่อื่น ๆ ก็ไปแต่ฝ่าฟางไป ๆ ห่างไกลไปเท่าไรหูหนวกตาบอด ฉะไม่สนใจ ก็ไม่ใช่ลูกของเราครอบครัวของเรา มันต่างกันนะ เป็นระยะ ๆ ไป

ที่นี้ในวงของเราคือวงพ่อแม่ครูจารย์มั่น ซึ่งเป็นวงที่ให้ความร่มเย็นเป็นสุขแก่วงกรรมฐานมามากต่อมากและนานแสนนาน ท่านลวงลับไปแล้วเราที่ศึกษาอบรมธรรมกับท่านเพื่อเป็นมงคลแก่ตน ก็ควรจะต่างคนต่างสงวนรักษามรดกของท่านไว้เพื่อเทิดทูนในกาลต่อไป จะเป็นประโยชน์แก่ตัวเองและผู้เกี่ยวข้องมากมาย เราคิดอย่างนั้นนะ จึงได้อุตสาหะพยายามไป ๆ สำหรับวงสายพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้ เป็นเรื่องพิเศษในจิตใจของเรา จะพิจารณาพิเศษ ตาก็เป็นตาพิเศษไปในตัวนั้นแหละ ไม่ว่าหูว่าตาถ้าเข้าในวงนี้แล้วมันจะชอกแซก ๆ ควรเตือนเตือน ผิดถูกประการใดจะรีบบอก ๆ ไปเรื่อย ๆ ไปเลย ไปที่อื่นไปก็เฉย ๆ ไม่เห็นมีอะไร ต่างกันอย่างนั้นนะ

นี่เราพูดถึงเรื่องศาสนา ขอให้ต่างคนต่างระมัดระวังรักษา เราจะเจริญรุ่งเรืองสงบร่มเย็นได้ด้วยอรรถด้วยธรรมเท่านั้น เราอย่าหวังเอาความเจริญรุ่งเรืองจากกิเลส จะไม่มีรายใดผ่านพ้นช่วย คือพาสัตว์ทั้งหลายให้ล้มจมยั้งไปกว่ากิเลสเลยนะ มันเคยพาสัตว์โลกให้จมมามาก ๆ เป็นภัยต่อศาสนา คือธรรมอันเลิศเลอมานานแสนนานแล้ว ให้

พากันระมัดระวังรักษาด้วยดี การฝึกฝนอยู่ตลอดเวลา ไม่ใช่ฝึนอะไรนะ ฝึกกิเลสนั้นแหละ เราจะทำความดีมีความฝึนมากน้อยนั้นแหละคือกิเลสแสดงตัวๆ เมื่อตีกันเข้าไปๆ ความฝึนก็ค่อยเบาบางๆ ความสะตวกจะค่อยก้าวขึ้นๆ ต่อไปความสะตวกเปิดโล่งเลย ที่นี้ฟุ้งเลยจนขนาดที่ว่าความซี้เกียจซี้คร้านท้อถอยอ่อนแอ นั้นหายหน้าไปหมดเลย มีแต่ธรรมล้วนแล้วๆ ไม่มีคำว่าท้อแท้อ่อนแอ มีแต่ฟุ้งๆ นี่ละธรรมเวลาได้ออกก้าวเดินเป็นอย่างนั้น

เวลากิเลสออกก้าวเดินเหยียบแหลกไปเลย ใครอยู่ที่ไหนร้องแห้งกหงักๆ ถ้าลงกิเลสได้ก้าวเดิน ไปที่ไหนได้ยินแต่เสียงร้องแห้งกหงักๆ ถ้าธรรมได้ก้าวเดินนี้สง่างามมากทีเดียว จำให้ตึนะ วิธีการที่สอนพี่น้องทั้งหลายเราเรียกว่าโซกโซนในการฝึกหัดตัวเอง ถึงขนาดที่ว่าจะพูดให้ใครฟังนี่เขาจะไม่เชื่อ เป็นอย่างนั้น เราทำอย่างนี้เชื่อไม่เชื่อกี่เราเป็นผู้ทำเองสงสัยอะไร ไปหาใครมาเป็นหลักฐานพยาน ขนาดนั้นละเหตุบำเพ็ญขนาดนั้น แล้วผลก็ได้เป็นที่พอใจเป็นลำดับลำดับ เต็ดเท่าไร ๆ ผลยิ่งแสดงขึ้นมาจนกระทั่งที่ว่า กิเลสขาดสะบั้นไปหมดเพราะความเด็ดขาดของธรรมไม่มีอ่อนข้อเลย หมุนตัวๆ สุดท้ายกิเลสก็พังได้ เราก็ก็นำทำความพยายาม

การฝึกหัดตนเอง อย่าสักแต่ว่าเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา ให้ใช้ความพินิจพิจารณาในความเพียรของตัวเอง ทำไหนดีกว่ากัน ทั้งๆ ที่ทำแต่ละทำๆ พยายามตั้งสติตั้งไว้ด้วยดีให้เป็นความเพียรเสมอกันนั้นแหละ แต่เวลาเราทำลงไปแล้วอันไหนได้ผลดีกว่ากันมีนะ เช่น นั่งมากเป็นยังงี้ ไม่ได้หมายถึงนั่งตลอดรุ่งนะ สำหรับเราแล้วพูดก็พูดถึงเรื่องนั่งตลอดรุ่ง เพราะเราเคยอย่างนั้น ถ้านั่งตลอดรุ่งเอกเลยไม่มีพลาด วันไหนได้นั่งตลอดรุ่งวันนั้นต้องครองธรรมอัจฉริยะทุกคืน นี่หมายถึงว่านั่งตลอดรุ่ง ถ้าวานั่งมากคือว่านั่งหลายนาที่หลายชั่วโมงกว่ากัน สถิติก็ตั้งอยู่ แล้วเป็นยังงี้ เดินมากสถิติตั้งไว้ตามความเพียร หรือยืนนานๆ เป็นยังงี้

การยืนนี้ไม่อยากพูดแหละเรา มันหากเป็นจังหวะของการเดินจงกรม บางทีเดินไปพอถึงขั้นธรรมที่จะพิจารณารำพึง มันเหมาะกับการยืนเสียก่อน บางที่เป็นชั่วโมงก็มี เมื่อเหตุการณ์ยังไม่คลี่คลายมันก็ไม่ยอมเคลื่อนที่ จนกระทั่งเหตุการณ์ภายในใจคลี่คลาย การก้าวเดินก็ไปเอง ถ้ายังไม่คลี่คลาย ยังมีพินิจพิจารณากันยังไม่แตกอะไรถึงเรื่องราวต่างๆ มันก็ไม่เคลื่อนที่ อย่างนี้ก็มี ยืนๆ อย่างนั้นส่วนมากมักเป็นอย่างนั้น แต่สำหรับเดินมากนั่งมากเป็นยังงี้ ให้สังเกตตัวเอง กินมากเป็นเป็นยังงี้ กินน้อยเป็นยังงี้ ให้สังเกตทุกอย่าง

พวกเราทั้งหลายส่วนมากเรื่องอาหารนี้ มักจะได้ตัดกันแทบทั้งนั้นแหละ ดูซิในวัดนี้พระท่านไม่ค่อยฉันทังหันเพราะอะไร ก็เพราะถูกจริตนิสัยของตัวเองมากกว่าอย่าง

อื่น คือการผ่อนอาหาร อดอาหาร ความเพียรประคองตัวได้ดีสติตั้งดีเรื่อย ถึงจะยากลำบากหิวโหย ทุกข์ขนาดไหนก็ตามคนเรา เมื่อเห็นผลเห็นอกันอยู่แล้วก็ต้องทน อดก็อด ทุกข์ก็ทุกข์ หิวก็หิว แต่ต้องอดเพราะการหิวนี้ กินเมื่อไรมันก็ได้ เราหิวมาจะเป็นจะตายมากินข้าวไม่กี่ช้อนแหละ มันก็หนุ่ขึ้นมาๆ ความมีกำลังวังชาสะดวกสบาย เกิดขึ้นได้ทันทีทันใด ๆ แต่เรื่องธรรมนี้ไม่ได้ง่าย ๆ นะ ชัดกันจนแทบเป็นแทบตาย ธรรมยังไม่เห็นมีวีแววเลย นั่นมันต่างกัน เพราะฉะนั้นจึงต้องได้หนักทางด้านฝึก อบรมด้วยวิธีการต่างๆ ที่ตนเห็นว่าเหมาะกับจริตนิสัยของตน เราก็เคยพูดให้พี่น้อง ฟัง

แต่ส่วนมากจะเป็นแบบเดียวกันนะ ดูซิพระวัดนี้ท่านไม่ค่อยฉันทังหัน คือการภาวนาดี ดีกว่าอย่างอื่น คนเราเมื่อทางไหนดีทุกข์ยากลำบากขนาดไหน ก็ต้องฝืนก้าวเดินไปตามนั้น ใครก็มักจะเป็นอย่างนี้เราไม่ได้บังคับนะ ไม่ได้สั่งได้สอนว่าให้ทำอย่างนั้นๆ พุทธธรรมดาๆ เป็นคติแก่ผู้บำเพ็ญด้วยกัน ใครมีจริตนิสัยหนักไปทางไหน หนักไปทางอดนอน หรือผ่อนอาหาร หรืออดอาหาร หรือเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนาทำไหน มันดีแล้วให้ยึดทำนั้นเอาไว้ ๆ แล้วจะค่อยก้าวไป ถึงซำก็ไป ถ้ามันไม่ก้าวเลยนี้ทำยังไง มันก็ไม่ไป มันไม่ถูกจริตนิสัยของเจ้าของไม่รู้ตัวเอง ต้องได้ฝืนแล้วต้องสังเกตตัวเอง ด้วยถึงดีนะ ไม่ใช่สักแต่ว่าเดินสักแต่ว่านั่งไปอย่างนั้น เช่อๆ ซ่าๆ โอ้ย ทำจนกระทั่งตายก็ไม่เกิดประโยชน์ ต้องใช้ความพินิจพิจารณา

แม้ที่สูดอาหารที่รับประทานลงไปนั้น วันนี้อาหารเป็นยังไง ธาตุชั้นนี้เกี่ยวกับจิตใจมันถึงรังควานกันกับความเพียรนั้นเป็นยังไง เป็นเพราะอะไร ท่านจึงว่าอาหารสัปายะ อาหารเป็นที่สบาย อาหารบางอย่างไม่เป็นภัยทั้งต่อร่างกายและภาวนาคือทางด้านจิตใจ อาหารบางอย่างเป็นคุณต่อร่างกายแต่เป็นภัยต่อจิตตภาวนา เป็นอย่างนั้นนะ ท่านจึงบอกว่าอาหารสัปายะ อาหารเป็นที่สบาย จำเอาไว้นะ พูดเท่านั้นแหละวันนี้

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่วงทีเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd